

EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 1.4.2014
COM(2014) 163 final

2014/0095 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

**om indførelse af et rundrejsevisum og om ændring af konventionen om gennemførelse af
Schengenaftalen og forordning (EF) nr. 562/2006 og (EF) nr. 767/2008**

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

Inden for rammerne af det mellemstatslige Schengensamarbejde er der blevet fastsat detaljerede regler for tredjelandstatsborgeres indrejse og ophold i op til tre måneder inden for en periode på seks måneder (såkaldte kortvarige ophold)¹. Det skete for at garantere sikkerheden i Schengenområdet² og for at indføre retten til at færdes frit inden for dette område, også for tredjelandstatsborgere. Disse regler blev senere udbygget og konsolideret inden for rammerne af Den Europæiske Union, efter at Amsterdamtraktaten var trådt i kraft. I forbindelse med dette forslag er de vigtigste elementer i den gældende lovgivning som følger:

- Forordning (EF) nr. 562/2006 (Schengengrænsekodeksen) og de senere ændringer heraf³ fastlægger bl.a. indrejsebetingelserne for tredjelandstatsborgere i forbindelse med kortvarige ophold.
- Forordning (EF) nr. 539/2001 (visumforordningen) og de senere ændringer heraf⁴ fastlægger listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav.
- Forordning (EF) nr. 810/2009 (visumkodeksen) og de senere ændringer heraf⁵ fastlægger harmoniserede procedurer og betingelser for behandling af ansøgninger om visa til kortvarigt ophold og udstedelse af visa.
- Konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen⁶ (gennemførelseskonventionen) og ændringerne heraf fastlægger princippet om "gensidig anerkendelse" af visa til kortvarigt ophold. De giver også tredjelandstatsborgere, som har en gyldig opholdstilladelse eller et gyldigt nationalt visum til længerevarende ophold, der er udstedt af en af medlemsstaterne, ret til at færdes frit i op til 90 dage inden for en periode på 180 dage⁷.

Tredjelandstatsborgere har selvfølgelig også mulighed for at opholde sig i Schengenområdet i over tre måneder eller 90 dage, men det bør ikke ske på grundlag af de eksisterende bestemmelser om kortvarige ophold. Det kræver, at de pågældende tredjelandstatsborgere bosætter sig i en af medlemsstaterne, så de skal ansøge om opholdstilladelse eller visum til længerevarende ophold i den pågældende medlemsstat. Sådanne tilladelser udstedes til et bestemt formål, f.eks. arbejde, forretningsaktiviteter, studier eller familiesammenføring, men i

¹ Det skal bemærkes, at de relevante bestemmelser i Schengenreglerne indtil den 18. oktober 2013 henviste til "tre måneder i løbet af en seks måneders periode regnet fra datoen for første indrejse". Ved forordning (EU) nr. 610/2013 (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 1) omdefinieres begrebet "kortvarigt ophold" (dvs. det tidsmæssige anvendelsesområde for Schengenreglerne), således at der nu henvises til "90 dage inden for en periode på 180 dage".

² http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/borders-and-visas/schengen/index_en.htm.

³ Den konsoliderede udgave kan findes på:

⁴ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:2006R0562:20100405:DA:PDF>.

⁵ Den konsoliderede udgave kan findes på:

⁶ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:2001R0539:20110111:DA:PDF>.

⁷ Den konsoliderede udgave kan findes på:

⁸ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:2009R0810:20120320:DA:PDF>.

⁹ EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19.

¹⁰ Medmindre andet er anført, henviser "medlemsstaterne" til de EU-medlemsstater, der anvender den fælles visumpolitik fuldt ud (alle EU-medlemsstater undtagen Bulgarien, Kroatien, Cypern, Irland, Rumænien og Det Forenede Kongerige), samt de associerede medlemmer af Schengensamarbejdet (Island, Liechtenstein, Norge og Schweiz).

princippet ikke turisme. Der findes ingen generelle horisontale regler på EU-plan, som fastlægger betingelserne for udstedelse af opholdstilladelser eller visa til længerevarende ophold, men der findes sektordirektiver, som omfatter visse kategorier af tredjelandssstatsborgere, f.eks. arbejdstagere eller studerende. Disse direktiver sikrer dog ikke en fuldstændig harmonisering og giver medlemsstaterne mulighed for at indføre undtagelser og fravigelser og for at fastsætte visse nærmere bestemmelser i deres nationale lovgivning.

"Begrænsningen" på 90 dage/180 dage i Schengenreglerne er ikke enestående i udlændingelovgivningen. I den nationale lovgivning om udlændinge sondres der traditionelt mellem indrejse med henblik på kortvarige ophold (én, tre eller seks måneder) – "besøgende" – specielt i forbindelse med turisme, hvor der gælder mindre strenge betingelser, og adgang for tredjelandssstatsborgere, der ønsker at opholde sig længere i landet med henblik på arbejde, studier m.v., hvor der gælder strengere betingelser. Uanset hvor grænsen mellem kortvarige besøg og længerevarende ophold går, og uanset hvilke betingelser der gælder for udlændinge, indeholder den nationale lovgivning under alle omstændigheder bestemmelser om de relevante tilladelser til indrejse, ophold og bopæl, lige meget hvor langt det forventede ophold på en medlemsstats område er (visa med forskellige gyldighedsperioder, forlængelse af visa, midlertidige opholdstilladelser, faste opholdstilladelser m.v.).

De nuværende Schengenregler og EU-reglerne om migration danner imidlertid ikke et system, som omfatter alle former for forventede ophold, der svarer til den nationale lovgivning. Af juridiske og politiske årsager omfatter Schengenreglerne som beskrevet ovenfor kortvarige ophold på alle medlemsstaternes område, mens de EU-retlige instrumenter vedrørende politikken for indvandring/adgang danner rammen for den nationale lovgivning med henblik på at give tredjelandssstatsborgere adgang i forbindelse med ophold på mere end tre måneder på deres eget område.

Schengenområdet er blevet udvidet til 26 lande, og mange tredjelandssstatsborgere, såsom turister, live-optrædende kunstnere, forskere og studerende, har legitime grunde til at rejse inden for dette område i mere end 90 dage inden for en given periode på 180 dage, uden at de skal betragtes som "indvandrere". De ønsker og/eller behøver ikke at opholde sig i en bestemt medlemsstat i mere end tre måneder. *Der findes imidlertid ikke noget "Schengenvisum" eller andre tilladelser, som muliggør et ophold på mere end tre måneder eller 90 dage i Schengenområdet.*

I årenes løb har Kommissionen modtaget mange klager og anmodninger om at få løst dette problem fra tredjelandssstatsborgere, både dem, som skal have visum, og dem, som er fritaget for visumpligt. "Begrænsningen" på 90 dage/180 dage var muligvis hensigtsmæssig, dengang der kun var de fem grundlæggende medlemmer af Schengensamarbejdet. Men nu, hvor Schengenområdet omfatter 26 medlemsstater, udgør den en betydelig hindring for mange tredjelandssstatsborgere, som har en legitim interesse i at rejse i medlemsstaterne. Den medfører også, at medlemsstaterne går glip af økonomiske muligheder.

Det er typisk for rejsende, der rapporterer om problemer, at de har til hensigt at "rejse rundt" i Europa/medlemsstaterne. De ønsker at blive i Schengenområdet i mere end 90 dage (inden for en periode på 180 dage). Så hvis der er tale om visumpligtige tredjelandssstatsborgere, kan de ikke ansøge om et visum til kortvarigt ophold, et "Schengenvisum", da disse kun udstedes til rejser på højst 90 på hinanden følgende dage. Visumfritagne tredjelandssstatsborgere har som regel heller ikke ret til at gøre dette. Men ingen af disse kategorier af tredjelandssstatsborgere

har til hensigt at opholde sig i mere end 90 dage i en enkelt medlemsstat, så de kan ikke få udstedt et "nationalt" visum til længerevarende ophold⁸ eller en opholdstilladelse.

Det lovgivningsmæssige tomrum mellem Schengenreglerne og EU's og medlemsstaternes indvandningsregler medfører, at sådanne rejsende i princippet skal forlade Schengenområdet på den sidste dag af deres ophold på 90 på hinanden følgende dage og "vente" i 90 dage uden for medlemsstaterne, før de kan vende tilbage og påbegynde endnu et lovligt ophold. Denne situation kan ikke retfærdiggøres med hensynet til medlemsstaternes sikkerhed og tjener ikke deres økonomiske, kulturelle og uddannelsesmæssige interesser.

Specielt understreger sammenslutninger og interessegrupper for live-optrædende kunstnere, at de tit har problemer med at organisere turnéer i Europa på grund af "begrænsningen" af opholdet på 90 dage/180 dage. Selskaber på turné opfylder som regel ikke de bopælskrav, som gør det muligt for kunstnere, deres mandskab og deres familiemedlemmer at opnå visa til længerevarende ophold eller opholdstilladelser. Da mandskabet i sådanne selskaber ofte er meget specialiserede og højtuddannede, er det som regel umuligt at erstatte dem, eller det ville være dyrt eller yderst forstyrrende at gøre det. Ifølge en række eksempler fra den europæiske cirkussammenslutning (European Circus Association, ECA) var indtægtstab pr. engagement (dvs. pr. by, hvor en velkendt gruppe optræder) på ca. 380 000 EUR i ét eksempel og 920 000 EUR i et andet (lokal ansættelse af kontrollører, bevilling, rengøringshold, leje af grund, afgifter og gebyrer, lokale leverandører, trykkerier, markedsføring, tjenesteydelser, hoteller og restauranter, lokale transporttjenester og lønninger, som skulle betales i hver by). ECA rapporterede også om tilfælde, hvor et selskab måtte udskifte/rottere de optrædende og mandskabet for at overholde "begrænsningen" af opholdet. I ét tilfælde kostede det selskabet ca. 110 000 EUR at udskifte 36 medarbejdere. Ifølge Performing Arts Employers Associations League Europe (Pearle*) koster det forhold, at der ikke findes en "alternativ" tilladelse, EU mellem 500 mio. EUR og 1 mia. EUR pr. år, hvilket er et betydeligt beløb i den nuværende finansielle og økonomiske situation.

Både oplysninger fra rejsebureauer og de mange henvendelser til Kommissionen tyder på, at flere og flere "individuelle" rejsende (studerende, forskere, kunstnere og kulturarbejdere, pensionister, forretningsfolk, tjenesteydere m.v.) også har stor interesse i at få lov til at rejse rund i Schengenområdet i over 90 dage inden for en periode på 180 dage.

Desuden er der mange tredjelandstatsborgere, som allerede bor i Schengenområdet med et visum til længerevarende ophold eller en opholdstilladelse udstedt af en medlemsstat, der har brug for eller ønsker at rejse til andre medlemsstater under eller efter deres ophold. For eksempel kan studerende fra tredjelande have lyst til at rejse inden for Schengenområdet efter at have afsluttet deres studier, f.eks. i seks måneder, inden de rejser hjem. I henhold til artikel 21 i gennemførelseskonventionen har sådanne personer i princippet ret til at færdes frit i medlemsstaterne på grundlag af deres gyldige visum til længerevarende ophold eller opholdstilladelse, men "begrænsningen" på 90 dage/180 dage gælder også for dem.

Hovedreglen volder dog ikke problemer for det store flertal af rejsende og bør bibeholdes. Men allerede i 2001 anerkendte Kommissionen, at der var behov for at supplere den ved at indføre en tilladelse til at opholde sig i Schengenområdet i over tre måneder. Den fremsatte et forslag til et rådskonklusion om betingelserne for, at tredjelandstatsborgere frit kan bevæge sig på medlemsstaternes område i højst tre måneder, indførelse af en særlig rejsetilladelse og

⁸

Jf. artikel 19 i gennemførelseskonventionen, henvisning i fodnote 6.

fastsættelse af betingelserne for indrejse med henblik på at færdes på medlemsstaternes område i højst seks måneder⁹.

Kommissionen foreslog, at man indførte en *særlig rejsetilladelse* for tredjelandstatsborgere, der havde planer om at rejse inden for medlemsstaternes område i en periode på *højst seks måneder inden for en periode på 12 måneder*. Tilladelsen ville have muliggjort et ophold i Schengenområdet i seks på hinanden følgende måneder, men indehaverne af tilladelsen ville ikke have opholdt sig i mere end tre måneder i en enkelt medlemsstat. Dette forslag – som omfattede en række andre spørgsmål, bl.a. udsendelse – blev formelt trukket tilbage af Kommissionen i marts 2006. På daværende tidspunkt var medlemsstaterne især bekymrede over retsgrundlaget og det forventede bureaukrati i forbindelse med den foreslåede tilladelse. Nogle af dem var imod planen om at indføre tilladelsen for tredjelandstatsborgere, som havde brug for et visum til kortvarigt ophold, fordi de mente, at dette ville kunne påvirke korttidsvisumordningens integritet.

Det lovgivningsmæssige tomrum, som er nævnt ovenfor, tvinger medlemsstaterne til at omgå reglerne og anvende en række retlige instrumenter, som ikke er beregnet til at "forlænge" et tilladt ophold i Schengenområdet, ved at anvende artikel 20, stk. 2¹⁰, i gennemførelseskonventionen eller udstede visa med begrænset territorial gyldighed i henhold til artikel 25, stk. 1, litra b), i visumkodeksen¹¹. Denne praksis beskrives i detaljer i bilag 7 til den konsekvensanalyse¹², som ledsager det forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om Unionens visumkodeks (visumkodeks) (omarbejdning)¹³, der fremlægges samtidig med dette forslag.

Det er derfor ønskeligt at indføre en ny type visa for både visumfritagne og visumpligtige tredjelandstatsborgere med en legitim interesse i at rejse rundt i Schengenområdet i mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage.

Formålet med forslaget er at udfylde det lovgivningsmæssige tomrum mellem Schengenreglerne om kortvarige ophold og EU's/medlemsstaternes lovgivning om ophold i en bestemt medlemsstat ved at:

- indføre en ny type visum ("rundrejsevisum") for et forventet ophold i to eller flere medlemsstater, der varer mere end 90 dage, men højst ét år (med mulighed for forlængelse op til to år), forudsat at ansøgeren ikke har til hensigt at opholde sig i den samme medlemsstat i mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage, og
- fastlægge ansøgningsprocedurerne og betingelserne for udstedelse af rundrejsevisa.

Forslaget regulerer hverken betingelserne og procedurerne for tredjelandstatsborgeres adgang til at opholde sig i en medlemsstat i over tre måneder eller betingelserne og

⁹ KOM(2001) 388 endelig. EFT C 270 af 25.9.2001, s. 244.

¹⁰ "En udlænding, der ikke er visumpligtig, kan frit færdes på de kontraherende parter område i højst 90 dage i løbet af en periode på 180 dage [...]. Stk. 1 er ikke til hinder for, at den enkelte kontraherende part under ekstraordinære omstændigheder eller i medfør af en bilateral aftale, der er indgået inden denne konventions ikrafttræden, kan forlænge en udlændings ret til at opholde sig på denne parts område ud over tre måneder."

¹¹ "Et visum med begrænset territorial gyldighed udstedes undtagelsesvis i følgende tilfælde: [...] b) når der af årsager, som konsulatet finder begrundede, udstedes et nyt visum med henblik på et ophold, der skal foretages inden for samme periode på 180 dage, til en ansøger, som inden for den pågældende periode på 180 dage allerede har fået ensartet visum eller et visum med begrænset territorial gyldighed til et ophold på 90 dage.

¹² SWD(2014) 68.

¹³ COM(2014) 164.

procedurerne for udstedelse af arbejdstilladelser eller tilsvarende tilladelser (dvs. adgang til arbejdsmarkedet).

Selv om mange af bestemmelserne i visumkodeksen ifølge forslaget skal gælde for behandlingen af den nye type visum, er det rimeligt at fremsætte et særskilt forslag i stedet for at integrere bestemmelserne i forslaget til ændring af visumkodeksen, da visumkodeksens anvendelsesområde er reglerne og procedurerne for udstedelse af visa til tredjelandstatsborgere, der skal være i besiddelse af visum (jf. bilag I til forordning (EF) nr. 539/2001).

2. RESULTAT AF HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSE

• Høring af interesserede parter

Høringen af interesserede parter er beskrevet i konsekvensanalysen, som er omtalt i afsnit 1. Generelt bekræfter interessegrupperne – specielt kunstnersammenslutninger – at hullet i den nuværende retlige ramme er en alvorlig hindring for mobilitet, både i forbindelse med arbejde og fritid, og de hilser indførelsen af en ny type visum velkommen. Flertallet af medlemsstaterne ser dog ud til at være skeptiske over for behovet for at træffe foranstaltninger i betragtning af den begrænsede gruppe af ansøgere, som dette vedrører. Nogle af medlemsstaterne satte spørgsmålstejn ved retsgrundlaget (jf. afsnit 3).

• Konsekvensanalyse

Vurderingen af virkningen af at indføre en tilladelse, som gør det muligt for tredjelandstatsborgere at opholde sig i Schengenområdet i mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage, indgår i den konsekvensanalyse, som ledsager forslaget til ændring af visumkodeksen.

I konsekvensanalysen overvejedes to reguleringsmuligheder.

En af mulighederne, en ny type tilladelse med henblik på et forventet ophold i Schengenområdet på mere end 90 dage, men ikke mere end 360 dage, blev "kun" overvejet for en begrænset gruppe af tredjelandstatsborgere: kunstnere (eller sportsfolk), kulturarbejdere og deres mandskab, som er ansat af pålidelige og anerkendte live-optrædende selskaber eller organisationer, og kernefamiliemedlemmer, der rejser sammen med dem. Idéen om at begrænse anvendelsesområdet til denne gruppe var begrundet i, at de tilsyneladende er den vigtigste gruppe af tredjelandstatsborgere, som er berørt af det nuværende hul i lovgivningen.

En anden politisløsning omfattede en tilsvarende tilladelse, ikke blot for denne specifikke kategori af tredjelandstatsborgere, men for alle tredjelandstatsborgere (dvs. "individuelle" rejsende, såsom turister, forskere, studerende og forretningsfolk). Da problemet skyldes et lovgivningsmæssigt hul mellem Schengenreglerne om kortvarige ophold i Schengenområdet og lovgivningen om adgang for tredjelandstatsborgere med henblik på ophold på en medlemsstats område af mere end 90 dages varighed, blev der ikke udarbejdet nogen ikke-lovgivningsmæssig politisløsning.

Konsekvensanalysen viste¹⁴, at *det forhold, at der ikke findes en tilladelse*, som gør det muligt for rejsende at opholde sig i Schengenområdet i mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage, *medfører et betydeligt økonomisk tab for EU*. Ifølge den undersøgelse, som ligger

¹⁴ I konsekvensanalysen konstateres det også, at det er yderst svært at vurdere de økonomiske og finansielle virkninger på dette område, fordi der ikke foreligger oplysninger eller findes en solid skønsmetode, så de tal, som er anført i dette afsnit, skal tages med et vist forbehold.

til grund for konsekvensanalysen, er antallet af personer, som kan få gavn af den nye tilladelse, ret begrænset. Gennemførelsen af den første løsning ville vedrøre ca. 60 000 ansøgere, mens den anden løsning ville fordoble antallet af mulige ansøgere. Der er tale om temmelig lave tal i betragtning af, at der blev indgivet over 15 millioner ansøgninger om Schengenvisum i 2012, og at antallet af ansøgninger stiger støt.

Disse rejsende bruger dog ofte mange penge og kan derfor forventes at generere betydelige indtægter og øge den økonomiske aktivitet i EU, ikke mindst fordi de opholder sig længere i Schengenområdet. Den første løsning ville medføre 500 mio. EUR i yderligere indtægter til Schengenområdet pr. år. Den økonomiske virkning af den anden løsning anslås til ca. 1 mia. EUR. For begge løsninger ville den økonomiske gevinst skyldes de penge, som bruges af "nye" rejsende, der tiltrækkes af en ny mulighed for at opholde sig længere i Schengenområdet uden at være nødt til at benytte sig af besværlige "alternativer", som grænser til det ulovlige, såsom opnåelse af visa med begrænset territorial gyldighed.

Konsekvensanalysen viste også, at de administrative omkostninger ved at behandle den nye type tilladelse vil være beskedne i betragtning af det begrænsede antal ansøgninger, som forventes, og det gebyr, som vil blive opkrævet. For tredjelandsstatsborgere er det allerede i dag forbundet med omkostninger at indgive ansøgninger om nye visa eller om forlængelse. Med hensyn til den anden løsning pegede konsekvensanalysen på en specifik risiko: Nogle indehavere af den nye tilladelse kan tænkes at søge arbejde på det sorte marked.

3. JURIDISKE ASPEKTER AF FORSLAGET

• Nærmere redegørelse for forslaget

Formålet med forslaget er at udfylde et hul i lovgivningen. Med artikel 1 i forslaget indføres der derfor en ny type visum, kaldet "rundrejsevisum" (type T-visum). Denne artikel gør det også klart, at forordningen ikke berører den eksisterende lovgivning om adgang/indvandring. Det betyder for eksempel, at forordningen ikke berører medlemsstaternes lovgivning om, hvordan det påvirker fastboende tredjestatsborgeres opholdstilladelse, at de er "fraværende", mens de rejser rundt i andre medlemsstater på grundlag af et rundrejsevisum. Tredjelandsstatsborgere, som udnytter mulighederne for mobilitet (inden for EU) i henhold til EU-reglerne, er heller ikke omfattet af forordningen.

I artikel 2 fastlægges der et grundlæggende princip gennem en krydshenvisning til bestemmelserne i visumkodeksen og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008 af 9. juli 2008 om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (VIS-forordningen)¹⁵. Rundrejsevisummet adskiller sig på mange måder fra visummet til kortvarigt ophold som defineret i artikel 2 i visumkodeksen. Det ligner dog meget et ensartet visum, da det i princippet er gyldigt på alle medlemsstaternes område. Den nye type visum indføres på samme retsgrundlag som visa til kortvarigt ophold og opholdstilladelser, nemlig artikel 77 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). I princippet er det derfor rimeligt at anvende de relevante bestemmelser i visumkodeksen på rundrejsevisummet. I de efterfølgende bestemmelser (artikel 4-9) præciseres det, hvilke bestemmelser i visumkodeksen der finder anvendelse med hensyn til betingelserne og procedurerne for udstedelse af rundrejsevisa, og der fastsættes en række undtagelser fra og tilføjelser til disse regler under hensyntagen til de særlige træk ved den nye type visum. Med henblik herpå følger de efterfølgende artikler visumkodeksens struktur, idet man har set på bestemmelserne kapitel for kapitel og for hver enkelt bestemmelse bekræftet, om den finder anvendelse, og om

¹⁵ EUT L 218 af 13.8.2008, s. 60.

der er nogen tilføjelse og undtagelser. Da Kommissionen samtidig fremsætter forslag til en omarbejdning af visumkodeksen¹⁶, henvises der i dette forslag til bestemmelserne i forslaget til den omarbejdede forordning, og ikke til den eksisterende forordning¹⁷. VIS-forordningen, som ændret ved denne forordning, finder fuldt ud anvendelse på rundrejsevisummet, uden at der er behov for tilføjelser eller undtagelser.

I artikel 3 fastsættes det, at visse definitioner i visumkodeksen (f.eks. "tredjelandstatsborger", "visummærkat", "ansøgning" og "konsulat") også finder anvendelse på dette forslag. Desuden defineres "rundrejsevisum" som en tilladelse udstedt af en medlemsstat med henblik på et forventet ophold i to eller flere medlemsstater med en samlet varighed på mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage, forudsat at ansøgeren ikke har til hensigt at opholde sig i den samme medlemsstat i mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage¹⁸. Denne "begrænsning" betyder, at adgang med henblik på ophold på mere end tre måneder i én medlemsstat er udelukket.

I artikel 4 anføres de bestemmelser i visumkodeksen om de myndigheder, der deltager i procedurerne vedrørende ansøgninger, som bør finde anvendelse på rundrejsevisummet. Artiklen udelukker muligheden for, at ansøgninger om rundrejsevisa kan indgives ved de ydre grænser, da en tilladelse til et ophold i Schengenområdet, som kan være på op til to år, kræver en grundig gennemgang, der aldrig kan gennemføres ved de ydre grænser. Artiklen afviger også fra artikel 5 i visumkodeksen ved at fastsætte, at den medlemsstat, der har kompetence til at behandle og træffe afgørelse om en ansøgning om et rundrejsevisum, er den medlemsstat, hvis ydre grænse ansøgeren har til hensigt at passere for at rejse ind på medlemsstaternes område. Grunden er, at der er mange tredjelandstatsborgere, der ønsker at rejse rundt i Schengenområdet i mere end 90 dage, som bestemmelserne i den nuværende visumkodeks (vigtigste bestemmelsessted med hensyn til formålet med eller varigheden af opholdet) næppe kan anvendes på. Formålet med besøget er i princippet det samme i alle medlemsstaterne (f.eks. live-optræden eller turisme), mens ansøgerne i mange tilfælde ikke på forhånd ved, hvor længe de kommer til at opholde sig i de forskellige medlemsstater. Endelig giver artikel 4 visse kategorier af tredjelandstatsborgere mulighed for at indgive ansøgningen om rundrejsevisum på den medlemsstats område, hvor de har lovligt ophold. Dette er rimeligt, da mange tredjelandstatsborgere, der har bopæl på medlemsstaternes område, samt tredjelandstatsborgere, der er fritaget for pligten til at være i besiddelse af et visum til ophold på op til 90 dage (kortvarige ophold), har tilstrækkelige økonomiske midler og en legitim interesse i at rejse rundt i andre medlemsstater i mere end 90 dage inden for en periode på

¹⁶ COM(2014) 164.

¹⁷ De ændringer, som foretages i forslaget til omarbejdning af visumkodeksen under lovgivningsproceduren, skal derfor også afspejles i dette forslag.

¹⁸ Som allerede nævnt kan tredjelandstatsborgere, uanset om de har visumpligt eller ej, i henhold til ordningen for visa til kortvarigt ophold opholde sig i Schengenområdet i op til 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvilket også kan betyde et ophold i kun én medlemsstat. Alt efter den pågældendes ind- og udrejser betyder det, at det maksimale lovlige ophold inden for en periode på ét år er på 180 dage (2 x 90 dage). Fordi rundrejsevisa vil kunne udstedes for op til ét år (360 dage), er henvisningen til "en periode på 180 dage" nødvendig for at sikre, at det tidsrum, hvori indehaverne af rundrejsevisa har tilladelse til at opholde sig i den samme medlemsstat, ikke er kortere end det tidsrum, som gælder for visumfritagne tredjelandstatsborgere eller indehavere af et korttidsvisum til flere indrejser, der er udstedt med en gyldighed på to år eller mere. Hvis der ikke blev henvist til "en periode på 180 dage", ville det for eksempel betyde, at mens en russisk statsborger med et korttidsvisum til flere indrejser, der er gyldigt i ét år, i princippet kan opholde sig i den samme medlemsstat i 180 (ikke på hinanden følgende) dage inden for visummets gyldighedsperiode på ét år, ville en indehaver af et rundrejsevisum med en gyldighed på ét år kun kunne opholde sig i den samme medlemsstat i 90 dage inden for vedkommendes rundrejsevisums gyldighedsperiode.

180 dage, mens de har bopæl/opholder sig i en bestemt medlemsstat (eller lige efter, at de har haft en sådan bopæl). Det er hverken sikkerhedsmæssigt eller økonomisk i EU's interesse at kræve, at disse personer forlader Schengenområdet for at ansøge om et rundrejsevisum i deres hjemland.

Artikel 5 præciserer, hvilke bestemmelser i visumkodeksen der finder anvendelse på ansøgningsprocessen for rundrejsevisa, og fastlægger en række yderligere bestemmelser og undtagelser. Ifølge denne artikel skal ansøgeren fremlægge et gyldigt rejsedokument, som anerkendes af den medlemsstat, der har kompetence til at behandle og træffe afgørelse om en ansøgning, og mindst én anden medlemsstat, som den pågældende har tænkt sig at besøge. En yderligere betingelse er, at ansøgerne skal fremlægge passende bevis for, at de har til hensigt at opholde sig på to eller flere medlemsstaters område i sammenlagt mere end 90 dage uden at opholde sig på den enkelte medlemsstats område i mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage. Artiklen fastsætter ikke undtagelser fra visumkodeksen vedrørende visumgebyret, som derfor vil være på 60 EUR (dvs. standardvisumgebyret for en ansøgning om visum til kortvarigt ophold). Det skyldes, at konsulaternes opgaver, uanset om de behandler ansøgninger om visa til kortvarigt ophold eller rundrejsevisa, grundlæggende er de samme. Bestemmelserne i visumkodeksen om nedsættelse af og fritagelse fra visumgebyr bør også finde anvendelse. Tilsvarende finder bestemmelserne i visumkodeksen om det servicegebyr, som eksterne tjenesteydere kan opkræve, og som ikke må overstige halvdelen af visumgebyret på 60 EUR, anvendelse.

Et andet vigtigt kriterium, som fastsættes i denne artikel, er, at ansøgerne skal fremlægge dokumentation for, at de er i besiddelse af de fornødne subsistensmidler, og at deres økonomiske situation er stabil, ved hjælp af lønsedler eller kontoudtog, der dækker en periode på 12 måneder forud for datoen for ansøgningen, og/eller dokumentation for, at de under deres ophold på lovlig vis vil komme i besiddelse af tilstrækkelige økonomiske midler (f.eks. bevis for, at de har ret til en pension). Ifølge denne artikel har ansøgere, der er i besiddelse af et rundrejsevisum, ret til i den medlemsstat, hvor de har lovligt ophold, at ansøge om arbejdstilladelse(r), som kræves i de efterfølgende medlemsstater. Denne bestemmelse berører ikke bestemmelserne om adgang til arbejdsmarkedet og regulerer ikke, om der kræves arbejdstilladelse; den berører heller ikke betingelserne for udstedelse af en sådan tilladelse. Den regulerer udelukkende, hvor ansøgningen skal indgives, idet en tredjelandstatsborger bør have mulighed for at ansøge om en arbejdstilladelse uden at forlade Schengenområdet. Artiklen giver mulighed for visse proceduremæssige lempelser (dvs. mulighed for ikke at skulle fremlægge visse former for dokumentation) for særlige kategorier af ansøgere, der arbejder for eller er inviteret af en pålidelig eller anerkendt virksomhed, organisation eller institution, navnlig på ledelsesplan eller som forsker, kunstner, kulturarbejder osv. De interesserede parter fremfører med rette, at proceduren for disse kategorier af personer ikke kun bør fokusere på den "individuelle" ansøger, men også på, om den udsendende/modtagende/inviterende virksomhed/organisation/institution anses for at være pålidelig.

Bortset fra henvisningen til de generelle bestemmelser i visumkodeksen om behandling af og afgørelse om en ansøgning, der finder anvendelse på rundrejsevisa, er den centrale bestemmelse i artikel 6, at der bør lægges særlig vægt på ansøgerens økonomiske situation: tilstrækkelige økonomiske subsistensmidler til hele det forventede ophold, herunder tilstrækkelige midler til at dække logi. I denne artikel fastsættes der også en generel frist på 20 kalenderdage for at træffe afgørelse om en ansøgning. Det er mere end den nuværende behandlingstid for ansøgninger om visa til kortvarigt ophold, hvilket begrundes i behovet for at foretage en grundig undersøgelse af ansøgerens økonomiske situation.

Da det er nødvendigt at præcisere samspillet mellem ophold på grundlag af eksisterende visa til kortvarigt ophold, visa til længerevarende ophold og opholdstilladelser sammenlignet med ophold på grundlag af rundrejsevisa for at medtage den nye type visum i "systemet", gør artikel 6 det muligt at kombinere ophold på grundlag af rundrejsevisa med tidligere/fremtidige visumfrie ophold og ophold på grundlag af visa til kortvarigt ophold, visa til længerevarende ophold eller opholdstilladelser. Der vil blive indført tilsvarende bestemmelser i visumkodeksen og Schengengrænsekodeksen.

Artikel 7 vedrører udstedelsen af rundrejsevisummet, hvor de anførte bestemmelser i visumkodeksen også bør finde anvendelse. Ifølge denne artikel skal rundrejsevisummet altid muliggøre flere indrejser. Med hensyn til varigheden af det tilladte ophold – sammenholdt med artikel 8 – giver forslaget mulighed for et ophold i Schengenområdet på op til to på hinanden følgende år for alle tredjelandstatsborgere, der kan bevise, at de opfylder betingelserne for så lang en periode. Når konsulaterne vurderer en ansøgning, og især når de fastlægger varigheden af et tilladt ophold, bør de tage hensyn til alle relevante faktorer, såsom det forhold, at personer fra tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for visumpligt for kortvarige ophold, traditionelt ikke volder problemer med ulovlig migration eller sikkerhedsrisici. Visummets gyldighedsperiode bør svare til varigheden af det tilladte ophold. På grund af det nye visums art udelukker denne artikel muligheden for at udstede et rundrejsevisum med en gyldighed, der er begrænset til én medlemsstats område. Et rundrejsevisum skal pr. definition give ansøgerne mulighed for at rejse rundt i flere forskellige medlemsstater.

Rundrejsevisummet skal udstedes i overensstemmelse med den ensartede udformning (visummærkat), der er fastsat i forordning (EF) nr. 1683/95, og skal bære bogstavet "T" som angivelse af dets type. I artikel 77, stk. 2, litra a), i TEUF henvises der både til "visa" og "tilladelser til kortvarigt ophold". Da opholdstilladelser udstedes i (plastik)kortformat i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1030/2002¹⁹ af 13. juni 2002, og i betragtning af, at de fleste af medlemsstaternes konsulater ikke er udstyret til at udstede tilladelser i kortformat, ville det pålægge medlemsstaterne en urimelig byrde, hvis den nye tilladelse skulle udstedes i kortformat.

Artikel 8 vedrører ændringen af et udstedt visum, dvs. forlængelse, annullering og inddragelse. Den giver mulighed for at forlænge varigheden af et tilladt ophold til en periode på op til to år. I modsætning til bestemmelserne om forlængelse af et visum til kortvarigt ophold behøver ansøgerne ikke at dokumentere, at der foreligger "særlige" omstændigheder. Mange personer, som kan forventes at ansøge om denne type visum (særlig live-optrædende kunstnere), har således ofte behov for at opholde sig i Schengenområdet i lange perioder uden at tage bopæl i en bestemt medlemsstat. For at kunne ansøge om forlængelse af et rundrejsevisum skal ansøgeren bevise, at vedkommende stadig opfylder betingelserne for indrejse og udstedelse af visummet, og at det fortsatte ophold vil opfylde kravet om, at vedkommende ikke må opholde sig i én medlemsstat i mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage.

Artikel 9 angiver de bestemmelser i visumkodeksens kapitel om "Administration og organisation", som også skal gælde i forbindelse med udstedelse af rundrejsevisa. Inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde bør konsulaterne udveksle statistikker og andre oplysninger om rundrejsevisa.

Artikel 10-16 er såkaldte afsluttende og/eller operationelle artikler og vedrører bl.a. de operationelle instrukser for behandling af rundrejsevisa (hvor der gives yderligere

¹⁹ EFT L 157 af 15.6.2002, s. 1.

præciseringer vedrørende forholdet mellem bestemmelserne i visumkodeksen og bestemmelserne i dette forslag), overvågning og ikrafttræden. Hovedformålet med ændringerne af Schengengrænsekodeksen og VIS-forordningen er at "integrere" rundrejsevisummet i Schengenreglerne.

Det betyder først og fremmest, at de indrejsebetingelser, som er fastsat i artikel 5 i Schengengrænsekodeksen, også gælder som betingelser for udstedelse af et rundrejsevisum, og desuden må det sikres, at rundrejsevisa og ansøgninger om rundrejsevisa registreres i VIS. Det skal dog bemærkes, at forslaget også vedrører tredjelandstatsborgere, der er fritaget for kravet om visum til kortvarigt ophold (jf. bilag II til visumforordningen; deres oplysninger registreres dermed ikke i VIS), da rejsende fra disse lande i princippet ikke udgør nogen sikkerheds- og migrationsrisiko for medlemsstaterne. I betragtning af proportionalitetsprincippet bør der derfor ikke optages fingeraftryk af statsborgere fra de pågældende tredjelande (f.eks. Australien, Canada og USA). Denne undtagelse er fastsat i artikel 5 og giver medlemsstaterne mulighed for at acceptere, at ansøgninger om rundrejsevisa fra statsborgere fra disse tredjelande indgives elektronisk eller med posten.

Artikel 12 kræver yderligere forklaringer. Den ophæver delvis artikel 20, stk. 2, i gennemførelseskonventionen, ifølge hvilken en medlemsstat, der har indgået en bilateral visumfritagelsesaftale med et tredjeland på listen i bilag II til visumforordningen ("listen over tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for visumkrav"), inden gennemførelseskonventionen trådte i kraft (eller inden datoen for medlemsstatens senere tiltrædelse af Schengenaf-talen), kan anvende bestemmelserne i den bilaterale aftale som grundlag for at "forlænge" et visumfrit ophold på dens område ud over tre måneder for statsborgere i det pågældende tredjeland.

For eksempel kan statsborgere i Canada, New Zealand og USA opholde sig i sådanne medlemsstater i den periode, der er fastsat i den gældende bilaterale visumfritagelsesaftale mellem medlemsstaterne og disse tre lande (normalt tre måneder), ud over det generelle ophold i Schengenområdet på 90 dage. For disse lande har Kommissionen kendskab til en række bilaterale aftaler, hvilket betyder, at deres statsborgere har mulighed for at opholde sig lovligt i Schengenområdet i en praktisk talt ubegrænset periode på grundlag af fritagelser for kravet om visum til kortvarigt ophold. For eksempel har New Zealand 16 bilaterale visumfritagelsesaftaler, så landets statsborgere kan med det visumfrie ophold på 90 dage, der er baseret på visumforordningen, i praksis blive på Schengenområdets territorium i 51 måneder (tre måneder plus 48 måneder).

Allerede i 1998 mente medlemsstaterne, at et sådant ubegrænset ophold var uforeneligt med grundtanken bag området uden grænser. Eksekutivkomitéen vedtog en afgørelse om harmonisering af aftalerne om ophævelse af visumplikten²⁰. Ifølge denne afgørelse skulle medlemsstaterne indføre standardklausuler i deres bilaterale aftaler, der begrænsede varigheden af visumfrie ophold i Schengenområdet (og ikke på den pågældende medlemsstats område) til tre måneder inden for en seks måneders periode.

Efter at Schengenreglerne var blevet indarbejdet i fællesskabsretten med Amsterdamtraktatens ikrafttræden, var artikel 20, stk. 2, i gennemførelseskonventionen ikke blot i strid med grundtanken bag området uden grænser, men også uforenelig med traktaten: I artikel 62, stk. 3, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab henvises der til "foranstaltninger vedrørende de betingelser, på hvilke tredjelandstatsborgere frit kan rejse inden for medlemsstaternes område i *højst tre måneder*". Kommissionen foreslog derfor i sit initiativ fra 2001 om "retten til at rejse frit", at artikel 20, stk. 2, skulle ophæves.

²⁰ SCH/Com-ex (98) 24 af 23.6.1998.

Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) begrænser ikke længere "kortvarige ophold" i Schengenområdet til tre måneder; varigheden af kortvarige ophold angives ikke. Artikel 20, stk. 2, og det, at der findes bilaterale "forlængelser af opholdene", er dog stadig uforenelige med traktatens artikel 77, stk. 2, litra a) og c), fordi den fælles visumpolitik ikke kan baseres på, at der findes bilaterale aftaler fra fortiden. Omfanget af tredjelandstatsborgeres ret til at rejse frit bør ikke afhænge af antallet og indholdet af bilaterale aftaler, som er indgået i fortiden. Det bør være de samme regler, der gælder for alle visumfritagne tredjelandstatsborgere. Gennemførelsen af artikel 20, stk. 2, giver anledning til praktiske problemer og skaber juridisk usikkerhed for både myndighederne og de rejsende, især når de rejsende skal forlade Schengenområdet. Desuden kræver det nye ind- og udrejsesystem klare regler, og af tekniske årsager kan der ikke tages hensyn til en eventuel fortsat anvendelse af bilaterale visumfritagelsesaftaler, når det tilladte opholds varighed skal kontrolleres. Endelig er en af idéerne med at indføre rundrejsevisummet at indføre et retsgrundlag og en passende tilladelse, der gør det muligt for visumfritagne tredjelandstatsborgere at blive i Schengenområdet i mere end 90 dage.

Ifølge forslaget har medlemsstaterne en overgangsperiode på fem år til at "udfase" virkningerne af deres bilaterale aftaler med hensyn til den samlede varighed af tredjelandstatsborgeres ophold i Schengenområdet. Dette tager en vis tid, og det må også erkendes, at visse tredjelande lægger stor vægt på at opretholde status quo.

Ud fra et politisk synspunkt er dette forståeligt. Visumfritagelsesaftaler er nogle af de juridiske instrumenter, der giver borgerne på begge sider konkrete og direkte fordele. Det skal gøres klart, at det forhold, at en del af artikel 20, stk. 2, udgår, ikke medfører, at disse aftaler med det samme slet ikke kan anvendes mere. Desuden vil det i praksis ikke have en negativ indvirkning på ret mange amerikanere, canadiere, newzealændere osv., at den eksisterende ordning, hvor kortvarige ophold forlænges på grundlag af gamle bilaterale visumfritagelsesaftaler, erstattes af en ny form for visum, der er gyldigt i op til et år – med mulighed for forlængelse til op til to år. Mange af dem, der ønsker at opholde sig i Schengenområdet i et år eller mere, vil sandsynligvis arbejde i den pågældende periode og vil derfor skulle tage ophold i én af medlemsstaterne og dermed skulle ansøge om visum til længerevarende ophold eller opholdstilladelse.

- **Forbindelsen med det forslag til en forordning om omarbejdning af visumkodeksen, som fremsættes samtidig, og andre forslag**

Forhandlingerne om forslaget til en forordning om omarbejdning af visumkodeksen, som fremlægges samtidig med dette forslag, vil have indflydelse på dette forslag, så der bør lægges særlig vægt på at sikre, at der er den nødvendige synergi mellem disse to forslag under forhandlingsprocessen. Hvis det i løbet af disse forhandlinger viser sig, at der er mulighed for at vedtage de to forslag inden for den samme tidsramme, har Kommissionen til hensigt at samle de to forslag i ét forslag til omarbejdning.

Tilsvarende vil det på et senere tidspunkt være nødvendigt at sikre, at der er den nødvendige synergi med forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om oprettelse af et ind- og udrejsesystem til registrering af ind- og udrejseoplysninger om tredjelandstatsborgere, der passerer Den Europæiske Unions medlemsstaters ydre grænser²¹. Det kan være nødvendigt at ændre forordningens genstand og anvendelsesområde, hvis det besluttet at anvende ind- og

²¹ COM(2013) 95 final af 28.2.2013.

udrejsesystemet til at kontrollere ind- og udrejser for indehavere af rundrejsevisa ved de ydre grænser²².

- **Retsgrundlag**

Artikel 77 i TEUF tillægger Unionen beføjelser til at træffe foranstaltninger vedrørende "kortvarige ophold" i Schengenområdet. I artikel 77, stk. 2, i TEUF hedder det:

"[...] Europa-Parlamentet og Rådet vedtager efter den almindelige lovgivningsprocedure foranstaltninger på følgende områder:

a) den fælles politik for visa og andre tilladelser til kortvarigt ophold

b) personkontrol ved passage af de ydre grænser

c) betingelser for tredjelandstatsborgeres muligheder for at rejse frit inden for Unionen i en kortere periode".

Dette forslag indeholder foranstaltninger, der vedrører alle de tre elementer. Artikel 77, stk. 2, litra a), b) og c), i TEUF er derfor det rigtige retsgrundlag for forslaget.

Artikel 79 i TEUF tillægger Unionen beføjelser til inden for rammerne af en fælles *indvandringspolitik* at lovgive om langtidsvisa og opholdstilladelser, der begge vedrører lovligt *ophold* i medlemsstaterne, dvs. længerevarende ophold i en *enkelt* medlemsstat. I både det indledende stk. 1 i artikel 79 og i stk. 2, litra b), henvises der udtrykkeligt til tredjelandstatsborgere, der *opholder sig* lovligt i medlemsstaterne. Målgruppen for dette forslag hverken ønsker eller har brug for at *opholde sig* i en af medlemsstaterne; de ønsker derimod at *rejse rundt* i Europa, dvs. at *bevæge sig rundt* i Schengenområdet, inden de forlader det igen. Artikel 79 i TEUF er derfor ikke et passende retsgrundlag for forslaget.

I artikel 62, stk. 3, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, der var forgængeren for artikel 77 i TEUF, henvises der til *"foranstaltninger vedrørende de betingelser, på hvilke tredjelandstatsborgere frit kan rejse inden for medlemsstaternes område i højst tre måneder"*. Artikel 77, stk. 2, litra c), i TEUF begrænser ikke længere den *"kortere periode"* til tre måneder. Denne klare ændring i traktaten fjernede en hindring, som der under de tidligere traktater kunne have været for at vedtage et tilsvarende forslag.

Konklusionen er, at artikel 77, stk. 2, litra a), b) og c), i TEUF er det rigtige retsgrundlag for dette forslag, der har til formål at regulere tredjelandstatsborgeres rejser rundt i Schengenområdet; situationer, der falder ind under artikel 79 i TEUF (indrejse med henblik på længerevarende ophold på en enkelt medlemsstats område), er udelukket fra forslaget. Denne udelukkelse følger af den foreslåede definition, ifølge hvilken indehavere af et rundrejsevisum ikke må opholde sig på den samme medlemsstats område i mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage.

- **Nærheds- og proportionalitetsprincippet**

²²

Forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om indførelse af en forenklet ordning for personkontrol ved de ydre grænser, som bygger på, at Kroatien og Cypern ensidigt anerkender visse dokumenter som ligestillede med deres nationale visa til transit gennem eller forventet ophold på deres område af en varighed på højst 90 dage inden for en given periode på 180 dage, og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 895/2006/EF og nr. 582/2008/EF (COM(2013) 441 final af 21.6.2013) forventes vedtaget længe før dette forslag. Når den nye "transitafgørelse" er blevet vedtaget, skal der indsættes en ny artikel i dette forslag for at integrere rundrejsevisummet i artikel 2 i den kommende afgørelse. Da det er meningen, at den nye afgørelse skal ophæve beslutning nr. 895/2006/EF og nr. 582/2008/EF, indeholder dette forslag ikke en bestemmelse om ændring af de to beslutninger.

I henhold til artikel 5, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) handler Unionen på de områder, der ikke hører ind under dens enekompetence, kun hvis og i det omfang målene for den påtænkte handling ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne på centralt, regionalt eller lokalt plan, men på grund af den påtænkte handlingens omfang eller virkninger bedre kan nås på EU-plan. Med hensyn til dette forslag er det helt klart, at der er behov for en indsats på EU-plan. For at en tilladelse skal være gyldig i alle medlemsstaterne, skal den indføres på EU-plan; en "gensidig anerkendelse" af hinandens rundrejsevisa kan ikke indføres på nationalt plan. Betingelserne og procedurerne for udstedelse bør være ens i alle medlemsstaterne. Det kan kun opnås gennem handling på EU-plan.

Artikel 5, stk. 4, i TEU fastslår, at Unionens handling ikke går videre end nødvendigt for at nå målene i traktaten. Den form, der er valgt til denne EU-foranstaltning, skal gøre det muligt at nå forslagens mål og sikre en så effektiv gennemførelse som muligt. Forslaget indeholder ingen elementer, der ikke har direkte forbindelse med målene. Det er også proportionalt for så vidt angår omkostningerne. Forslaget er derfor i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet.

- **Valg af instrument**

Med dette forslag indføres der en ny type visum, som i princippet skal være gyldigt i alle medlemsstaterne, og betingelserne og procedurerne for udstedelsen af dette visum fastlægges. Derfor er en forordning det eneste mulige retlige instrument.

4. SUPPLERENDE ELEMENTER

- **Deltagelse**

Dette forslag bygger på Schengenreglerne, da det vedrører en videreudvikling af den fælles visumpolitik. Der skal derfor tages højde for følgende forhold i relation til de forskellige protokoller, der er knyttet til traktaterne, og aftaler med associerede lande:

Danmark: I medfør af artikel 1 og 2 i protokol (nr. 22) om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og TEUF, deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger i henhold til tredje del, afsnit V, i TEUF. Inden seks måneder efter, at Rådet har truffet foranstaltning om denne forordning til udbygning af Schengenreglerne, skal Danmark træffe afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne forordning i sin nationale lovgivning, jf. artikel 4 i protokollen.

Det Forenede Kongerige og Irland: I medfør af artikel 4 og 5 i protokollen om integration af Schengenreglerne i Den Europæiske Union, Rådets afgørelse 2000/365/EF af 29. maj 2000 om anmodningen fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne og Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne deltager Det Forenede Kongerige og Irland ikke i gennemførelsen af den fælles visumpolitik og navnlig forordning (EF) nr. 810/2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks). Det Forenede Kongerige og Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige og Irland.

Island og Norge: De procedurer, der er fastsat i den associeringsaftale, som er indgået mellem Rådet og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, finder anvendelse, da dette forslag bygger på Schengenreglerne, jf. bilag A til aftalen²³.

²³ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

Schweiz: Denne forordning udgør en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne²⁴.

Liechtenstein: Denne forordning udgør en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne²⁵.

Cypern: Denne forordning er en retsakt, der bygger på Schengenreglerne eller på anden måde har tilknytning dertil, jf. artikel 3, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2003.

Bulgarien og Rumænien: Denne forordning er en retsakt, der bygger på Schengenreglerne eller på anden måde har tilknytning dertil, jf. artikel 4, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2005.

Kroatien: Denne forordning er en retsakt, der bygger på Schengenreglerne eller på anden måde har tilknytning dertil, jf. artikel 4, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2011.

²⁴ EUT L 53 af 27.2.2008, s. 52.

²⁵ EUT L 160 af 18.6.2011, s. 19.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om indførelse af et rundrejsevisum og om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og forordning (EF) nr. 562/2006 og (EF) nr. 767/2008

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 77, stk. 2, litra a), b) og c),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen²⁶,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²⁷,

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I EU-retten er der fastsat harmoniserede regler for tredjelandstatsborgeres indrejse og ophold i medlemsstaterne i op til 90 dage inden for en periode på 180 dage.
- (2) Der er vedtaget en række direktiver om betingelserne for tredjelandstatsborgeres adgang til medlemsstaternes område i en periode på over tre måneder. Artikel 21 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen²⁸ giver tredjelandstatsborgere, der er indehavere af gyldige opholdstilladelser eller visa til længerevarende ophold, der er udstedt af medlemsstaterne, ret til at færdes frit på de øvrige medlemsstaters område i op til 90 dage inden for en periode på 180 dage.
- (3) Visumpligtige og visumfritagne tredjelandstatsborgere kan have en legitim interesse i at rejse inden for Schengenområdet i mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage, uden at de opholder sig på én medlemsstats område i mere end 90 dage. Der bør derfor vedtages regler, som gør dette muligt.
- (4) Specielt har live-optrædende kunstnere tit problemer, når de skal organisere turnéer i EU. Studerende, forskere, kulturarbejdere, pensionister, forretningsfolk, tjenesteydere og turister kan også have et ønske om at opholde sig i Schengenområdet i mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage. Det forhold, at der ikke findes en passende tilladelse, medfører et tab af potentielle besøgende og dermed et økonomisk tab.
- (5) I traktaten sondres der mellem på den ene side betingelserne for indrejse i medlemsstaterne og udviklingen af en fælles politik for visa til kortvarigt ophold og på

²⁶ EUT C [...] af [...], s. [...].

²⁷ EUT C [...] af [...], s. [...].

²⁸ Konvention om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19.

den anden side betingelserne for indrejse med henblik på lovligt ophold i en medlemsstat og udstedelse af visa til længerevarende ophold og opholdstilladelser med henblik herpå. Begrebet kortvarigt ophold defineres imidlertid ikke i traktaten.

- (6) Der bør indføres en ny type visum ("rundrejsevisum") for både visumfritagne og visumpligtige tredjelandstatsborgere, der har planer om at rejse rundt på to eller flere medlemsstatsers område i mere end 90 dage, forudsat at de ikke har til hensigt at opholde sig på den samme medlemsstats område i mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage. Samtidig bør reglen om 90 dage inden for 180 dage bibeholdes som en generel skillelinje mellem kortvarige og længerevarende ophold, da den ikke volder problemer for det store flertal af rejsende.
- (7) Når det er relevant, bør bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. xxx/201x²⁹ og Europa-Parlamentets forordning (EF) nr. 767/2008³⁰ finde anvendelse på ansøgningen om og udstedelsen af rundrejsevisa. I betragtning af de forskellige behov hos og betingelser for tredjelandstatsborgere, der ansøger om rundrejsevisa, og på grund af økonomiske og sikkerhedsmæssige hensyn bør der dog indføres særlige regler, bl.a. vedrørende de myndigheder, der deltager i procedurerne, ansøgningsfasen, behandlingen af og afgørelsen om ansøgninger og udstedelsen af og afslag på rundrejsevisa.
- (8) Statsborgere i de tredjelande, der er opført i bilag II til Rådets forordning (EF) nr. 539/2001³¹, bør nyde godt af visse lempelser, såsom fritagelsen fra optagelse af fingeraftryk.
- (9) Samspillet mellem ophold på grundlag af visa til kortvarigt ophold, visa til længerevarende ophold og opholdstilladelser og ophold på grundlag af rundrejsevisa bør præciseres for at garantere retssikkerheden. Det bør være muligt at kombinere ophold på grundlag af rundrejsevisa med tidligere og kommende visumfrie ophold, ophold på grundlag af visa til kortvarigt ophold, visa til længerevarende ophold eller opholdstilladelser.
- (10) Det bør være muligt at forlænge det tilladte ophold under hensyntagen til særlige rejsemønstre og behov, forudsat at indehaverne af et rundrejsevisum fortsat opfylder betingelserne for indrejse og udstedelse af visa og kan bevise, at de under deres forlængede ophold opfylder kravet om, at de ikke må opholde sig på den samme medlemsstats område i mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage.
- (11) Rundrejsevisumordningen bør integreres i de relevante retlige instrumenter i Schengenreglerne. Der bør derfor indføres ændringer i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006³² og i forordning (EF) nr. 767/2008. De indrejsebetingelser, der er fastsat i artikel 5 i forordning (EF) nr. 562/2006, bør gælde

²⁹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. xxx/200x om en EU-kodeks for visa (visumkodeks) (omarbejdning) (EUT L x af xxx, s. x).

³⁰ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008 af 9. juli 2008 om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (VIS-forordningen) (EUT L 218 af 13.8.2008, s. 60).

³¹ Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 af 15. marts 2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav (EFT L 81 af 21.3.2001, s. 1).

³² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 af 15. marts 2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) (EUT L 105 af 13.4.2006, s. 1).

som betingelser for udstedelse af visum. Ansøgninger om rundrejsevisa og afgørelser om rundrejsevisa bør registreres i visuminformationssystemet.

- (12) Efter indførelsen af rundrejsevisummet bør artikel 20, stk. 2, i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen ændres, da den er uforenelig med artikel 77, stk. 2, litra a) og c), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, fordi den fælles visumpolitik ikke kan baseres på, om der findes visumfritagelsesaftaler, som er indgået af medlemsstaterne. Varigheden af en tredjelandssstatsborgeres tilladte ophold bør ikke afhænge af antallet og indholdet af sådanne bilaterale aftaler, som er indgået i fortiden.
- (13) Der bør fastsættes en overgangsperiode på fem år for at gøre det muligt at udfase virkningen af bilaterale visumfritagelsesaftaler for så vidt angår den samlede varighed af tredjelandssstatsborgeres ophold i Schengenområdet.
- (14) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser vedrørende indførelsen af operationelle instrukser for den praksis og de procedurer, som medlemsstaterne skal følge, når de behandler ansøgninger om rundrejsevisa. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011³³. Undersøgelingsproceduren bør anvendes i forbindelse med vedtagelsen af sådanne gennemførelsesretsakter.
- (15) Denne forordning respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Denne forordning sigter navnlig mod at sikre retten til fuld respekt for privatliv og familieliv, jf. artikel 7, beskyttelse af personoplysninger, jf. artikel 8, og børns rettigheder, jf. artikel 24 i chartret.
- (16) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF³⁴ finder anvendelse på medlemsstaterne med hensyn til behandling af personoplysninger i medfør af denne forordning.
- (17) Målene for denne forordning, nemlig indførelsen af en ny type visum, der er gyldigt i alle medlemsstaterne, og fastlæggelsen af ensartede betingelser og procedurer for udstedelse, kan kun nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (18) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol (nr. 22) om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter, at Rådet har truffet foranstaltning om denne forordning til udbygning af Schengenreglerne, skal Danmark træffe afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne forordning i sin nationale lovgivning, jf. artikel 4 i protokollen.

³³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

³⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

- (19) Denne forordning udgør en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, som Det Forenede Kongerige ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2000/365/EF³⁵; Det Forenede Kongerige deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige.
- (20) Denne forordning udgør en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, som Irland ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2002/192/EF³⁶; Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.
- (21) For så vidt angår Island og Norge udgør denne forordning en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne³⁷, henhørende under det område, der er nævnt i artikel 1, litra B, i Rådets afgørelse 1999/437/EF³⁸.
- (22) For så vidt angår Schweiz udgør denne forordning en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne³⁹, henhørende under det område, der er nævnt i artikel 1, litra B, i Rådets afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/146/EF⁴⁰.
- (23) For så vidt angår Liechtenstein udgør denne forordning en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om dette lands associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne⁴¹, henhørende under det område, der er nævnt i artikel 1, litra B, i Rådets afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2011/350/EU⁴² om indgåelse af protokollen.

³⁵ Rådets afgørelse 2000/365/EF af 29. maj 2000 om anmodningen fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne (EFT L 131 af 1.6.2000, s. 43).

³⁶ Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne (EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20).

³⁷ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

³⁸ Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengenreglerne (EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31).

³⁹ EUT L 53 af 27.2.2008, s. 52.

⁴⁰ Rådets afgørelse 2008/146/EF af 28. januar 2008 om indgåelse, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne (EUT L 53 af 27.2.2008, s. 1).

⁴¹ EUT L 160 af 18.6.2011, s. 21.

⁴² Rådets afgørelse af 7. marts 2011 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, navnlig for

- (24) For så vidt angår Cypern er denne forordning en retsakt, der bygger på Schengenreglerne eller på anden måde har tilknytning dertil, jf. artikel 3, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2003.
- (25) For så vidt angår Bulgarien og Rumænien er denne forordning en retsakt, der bygger på Schengenreglerne eller på anden måde har tilknytning dertil, jf. artikel 4, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2005.
- (26) For så vidt angår Kroatien er denne forordning en retsakt, der bygger på Schengenreglerne eller på anden måde har tilknytning dertil, jf. artikel 4, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2011 —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Kapitel I – Generelle bestemmelser

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Ved denne forordning fastsættes betingelser og procedurer for udstedelse af rundrejsevisa.
2. Den finder anvendelse på tredjelandstatsborgere, der ikke er unionsborgere som omhandlet i traktatens artikel 20, stk. 1, uden at dette berører:
 - a) tredjelandstatsborgeres ret til fri bevægelighed, når de er familiemedlemmer til en unionsborger
 - b) tredjelandstatsborgeres og deres familiemedlemmers tilsvarende rettigheder, når de i henhold til aftaler indgået mellem Unionen og dens medlemsstater på den ene side og de pågældende tredjelande på den anden side er tillagt en ret til fri bevægelighed, der svarer til unionsborgernes og deres familiemedlemmers ret til fri bevægelighed.
3. Denne forordning berører ikke de bestemmelser i EU-retten eller national lovgivning, der gælder for tredjelandstatsborgere vedrørende:
 - a) indrejse med henblik på ophold på en medlemsstats område af mere end tre måneders varighed og efterfølgende mobilitet til andre medlemsstaters område
 - b) adgang til arbejdsmarkedet og udøvelse af en økonomisk virksomhed.

Artikel 2

Anvendelsen af forordning (EF) nr. 767/2008 og forordning (EU) nr. xxx/201x [visumkodeks (omarbejdning)]

1. Forordning (EF) nr. 767/2008 finder anvendelse på rundrejsevisa.
2. Forordning (EU) nr. xxx/201x [visumkodeks (omarbejdning)] finder anvendelse på rundrejsevisa, jf. artikel 4-10.

så vidt angår afskaffelsen af kontrollen ved de indre grænser og personbevægelser (EUT L 160 af 18.6.2011, s. 19).

Artikel 3

Definitioner

I denne forordning:

- (1) finder definitionerne i artikel 2, nr. 1) og nr. 11)-16) i forordning (EU) nr. xxx/201x [visumkodeks (omarbejdning)] anvendelse
- (2) forstås ved "rundrejsevisum" en tilladelse udstedt af en medlemsstat med henblik på et forventet ophold på to eller flere medlemsstaters område med en varighed på mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage, forudsat at ansøgeren ikke har til hensigt at opholde sig på den samme medlemsstats område i mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage.

Kapitel II – Betingelser og procedurer for udstedelse af rundrejsevisa

Artikel 4

Myndigheder, der deltager i procedurerne i forbindelse med ansøgninger

1. Artikel 4, stk. 1, 3, 4 og 5, artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 2 og 3, i forordning (EU) nr. xxx/201x [visumkodeks (omarbejdning)] finder anvendelse.
2. Ansøgninger kan ikke behandles, og der kan ikke træffes afgørelse om dem, ved medlemsstaternes ydre grænser.
3. Den medlemsstat, der har kompetence til at behandle og træffe afgørelse om en ansøgning om et rundrejsevisum, er den medlemsstat, hvis ydre grænse ansøgeren agter at passere ved indrejse på medlemsstaternes område.
4. Ansøgninger fra statsborgere i de tredjelande, der er opført på listen i bilag II til forordning (EF) nr. 539/2001, som har lovligt ophold på en medlemsstats område, kan indgives på den pågældende medlemsstats område, forudsat at den kompetente medlemsstats konsulat har mindst 20 kalenderdage til at træffe afgørelse om ansøgningen.
5. Ansøgninger fra tredjelandsstatsborgere, uanset deres nationalitet, der har en gyldig opholdstilladelse eller et gyldigt visum til længerevarende ophold, som er udstedt af en medlemsstat, kan indgives på den pågældende medlemsstats område mindst 20 kalenderdage inden udløbet af opholdstilladelsen eller visummet til længerevarende ophold.
6. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 4 og 5, er den medlemsstat, der har kompetence til at behandle og træffe afgørelse om en ansøgning om et rundrejsevisum, den første medlemsstat, som ansøgeren agter at rejse ind i ved hjælp af rundrejsevisummet.

Artikel 5

Ansøgning

1. Artikel 8, stk. 1, 2, 5, 6 og 7, artikel 9, artikel 10, stk. 1 og stk. 3-7, artikel 11, litra b) og c), artikel 12, artikel 13, stk. 1, litra a)-d), artikel 13, stk. 5, 6 og 7, samt artikel 14 og 15 i forordning (EU) nr. xxx/201x [visumkodeks (omarbejdning)] finder anvendelse.

2. Ansøgningsskemaet for rundrejsevisummet er fastsat i bilag I.
3. Ud over kriterierne i artikel 11, litra b) og c), i forordning (EU) nr. xxx/201x [visumkodeks (omarbejdning)] skal ansøgerne fremlægge et rejsedokument, der er anerkendt af den medlemsstat, som har kompetence til at behandle og træffe afgørelse om en ansøgning, og mindst én anden medlemsstat, som den pågældende har til hensigt at besøge.
4. Ud over de kategorier af personer, der er anført i artikel 12, stk. 7, i forordning (EU) nr. xxx/201x [visumkodeks (omarbejdning)], er statsborgere i de tredjelande, der er opført på listen i bilag II til Rådets forordning (EF) nr. 539/2001, fritaget for kravet om at afgive fingeraftryk. I disse tilfælde registreres der et "ikke relevant" i VIS i overensstemmelse med artikel 8, stk. 5, i forordning (EF) nr. 767/2008.
5. Ud over den dokumentation, der er anført i artikel 13, stk. 1, i forordning (EU) nr. xxx/201x [visumkodeks (omarbejdning)], skal ansøgerne fremlægge:
 - a) passende bevis for, at de har til hensigt at opholde sig på to eller flere medlemsstaters område i mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage uden at opholde sig på den enkelte medlemsstats område i mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage
 - b) bevis for, at de har tegnet en sygeforsikring, der dækker alle de risici, som statsborgerne i de medlemsstater, de har til hensigt at besøge, normalt er dækket mod.
6. Det bevises, at ansøgerne er i besiddelse af de fornødne subsistensmidler, og at deres økonomiske situation er stabil, ved hjælp af lønsedler eller kontoudtog, der omfatter en periode på 12 måneder forud for datoen for ansøgningen, og/eller dokumentation, der beviser, at ansøgerne på lovlig vis nyder godt af eller vil komme i besiddelse af tilstrækkelige økonomiske midler under deres ophold.
7. Hvis formålet med besøget kræver en arbejdstilladelse i en eller flere medlemsstater, er det, når der ansøges om et rundrejsevisum, nok at bevise, at den pågældende er i besiddelse af en arbejdstilladelse i den medlemsstat, som har kompetence til at behandle og træffe afgørelse om ansøgningen om et rundrejsevisum. Indehavere af et rundrejsevisum har ret til at ansøge om den arbejdstilladelse, som kræves i den næste medlemsstat, de skal besøge, i den medlemsstat, hvor de har lovligt ophold.
8. Konsulaterne kan fravige kravet om, at der skal fremlægges en eller flere former for dokumentation, hvis ansøgerne arbejder for eller er blevet inviteret af en pålidelig virksomhed, organisation eller institution, som konsulatet kender, navnlig på ledelsesplan eller som forsker, studerende, kunstner, kulturarbejder, sportsmand eller som et medlem af personalet med specialviden, erfaring og teknisk ekspertise, og hvis der fremlægges tilstrækkeligt bevis for dette til konsulatet. Kravet kan også fraviges for nære familiemedlemmer til disse ansøgere, herunder ægtefællen, børn under 18 år og forældre til et barn under 18 år, hvis de har til hensigt at rejse sammen.

Artikel 6

Behandling af og afgørelse om en ansøgning

1. Artikel 16 og 17, artikel 18, stk. 1, 4, 5, 9, 10 og 11, artikel 19 og artikel 20, stk. 4, sidste punktum, i forordning (EU) nr. xxx/201x [visumkodeks (omarbejdning)] finder anvendelse.

2. Ud over den kontrol, der er omhandlet i artikel 17, stk. 1, i forordning (EU) nr. xxx/201x [visumkodeks (omarbejdning)], som har til formål at vurdere, om ansøgningen er antagelig, kontrollerer det kompetente konsulat, om rejsedokumentet opfylder kravet i artikel 5, stk. 3.
3. Behandlingen af en ansøgning om et rundrejsevisum skal navnlig omfatte en vurdering af, om ansøgerne har tilstrækkelige økonomiske subsistensmidler til hele det forventede opholds varighed, herunder logi, medmindre logi stilles til rådighed af den virksomhed, organisation eller institution, der har inviteret eller er vært for ansøgeren.
4. Ved behandlingen af en ansøgning om et rundrejsevisum og afgørelsen om ansøgningen tages der ikke hensyn til ophold, som der er givet tilladelse til i form af tidligere udstedte visa til kortvarigt ophold eller visumfritagelse for kortvarige ophold, visa til længerevarende ophold eller opholdstilladelser.
5. Der træffes afgørelse om ansøgninger inden 20 kalenderdage fra datoen for indgivelsen af en antagelig ansøgning. Denne frist kan undtagelsesvis forlænges til højst 40 kalenderdage.

Artikel 7

Udstedelse af rundrejsevisummet

1. Artikel 21, stk. 6, artikel 24, stk. 1, 3 og 4, artikel 25, artikel 26, stk. 1 og 5, artikel 27 og 28, artikel 29, stk. 1, litra a), nr. i)-iii), nr. v) og nr. vi), og litra b), samt artikel 29, stk. 3 og 4, i forordning (EU) nr. xxx/201x [visumkodeks (omarbejdning)] finder anvendelse.
2. Rundrejsevisummet muliggør flere indrejser på alle medlemsstaternes område, jf. dog stk. 5.
3. Varigheden af det tilladte ophold fastlægges på grundlag af en grundig behandling af ansøgningen. Varigheden af det tilladte ophold må ikke overstige ét år, men den kan forlænges med højst et år mere, jf. artikel 8.
4. Rundrejsevisummets gyldighedsperiode skal svare til varigheden af det tilladte ophold.
5. Hvis ansøgerne har et rejsedokument, der anerkendes af en eller flere, men ikke alle medlemsstater, er rundrejsevisummet gyldigt på de medlemsstaters område, der anerkender rejsedokumentet, forudsat at det forventede ophold på de pågældende medlemsstaters område er på mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage.
6. Rundrejsevisummet udstedes i overensstemmelse med den ensartede udformning af visa, der er fastlagt i Rådets forordning (EF) nr. 1683/95⁴³, med en overskrift, der specificerer visumtypen ved hjælp af bogstavet "T".
7. Ud over de grunde til afslag, der er anført i artikel 29, stk. 1, i forordning (EU) nr. xxx/201x [visumkodeks (omarbejdning)], gives der afslag på visum, hvis ansøgerne ikke fremlægger:
 - a) passende bevis for, at de har til hensigt at opholde sig på to eller flere medlemsstaters område i mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage

⁴³ Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 af 29. maj 1995 om ensartet udformning af visa (EFT L 164 af 14.7.1995, s. 1).

uden at opholde sig på den enkelte medlemsstats område i mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage

- b) bevis for, at de har tegnet en sygeforsikring, der dækker alle de risici, som statsborgerne i de medlemsstater, de har til hensigt at besøge, normalt er dækket mod.
8. En afgørelse om afslag og de grunde, som afgørelsen hviler på, meddeles ansøgeren ved hjælp af standardformularen i bilag II.

Artikel 8

Ændring af et udstedt visum

1. Artikel 30, stk. 1, 3, 6 og 7, og artikel 31, stk. 1-5 og stk. 7 og 8, i forordning (EU) nr. xxx/201x [visumkodeks (omarbejdning)] finder anvendelse.
2. Ud over den mulighed for forlængelse af særlige grunde, som er fastsat i artikel 30, stk. 1, i forordning (EU) nr. xxx/201x [visumkodeks (omarbejdning)], kan indehavere af et rundrejsevisum tidligst 90 dage og senest 15 dage inden udløbet af deres rundrejsevisum ansøge om en forlængelse på medlemsstaternes område.
3. Konsulatet for den næste medlemsstat, som den pågældende skal besøge, har kompetence til at behandle og træffe afgørelse om en ansøgning om forlængelse.
4. Ansøgerne anmoder om forlængelse ved at forelægge et udfyldt ansøgningsskema, jf. bilag I.
5. Der opkræves et gebyr på 30 EUR for hver ansøgning om forlængelse.
6. Med hensyn til arbejdstilladelser finder artikel 5, stk. 7, i givet fald anvendelse på forlængelser.
7. Der træffes afgørelse inden 15 kalenderdage fra datoen for indgivelsen af en ansøgning om forlængelse.
8. Ved ansøgning om forlængelse skal ansøgerne bevise, at de stadig opfylder betingelserne for indrejse og udstedelse af visum og opfylder kravet om, at de ikke må opholde sig på en enkelt medlemsstats område i mere end 90 dage inden for en periode på 180 dage.
9. Under behandlingen af en ansøgning om forlængelse kan den kompetente myndighed, hvis det er berettiget, indkalde ansøgerne til samtale og kræve yderligere dokumentation.
10. En forlængelse må ikke overstige ét år, og det tilladte opholds samlede varighed, dvs. varigheden af det oprindeligt tilladte ophold og forlængelsen heraf, må ikke overstige to år.
11. En afgørelse om at give afslag på forlængelse og de grunde, som afgørelsen hviler på, meddeles ansøgeren ved hjælp af standardformularen i bilag II.
12. Ansøgere, der har fået afslag på deres ansøgning om forlængelse, har ret til at påklage afgørelsen. Klager indgives mod den medlemsstat, der har truffet den endelige afgørelse om ansøgningen om forlængelse, og i henhold til den pågældende medlemsstats nationale lovgivning. Medlemsstaterne giver ansøgerne detaljerede oplysninger om den procedure, der skal følges i tilfælde af klage, jf. bilag II.

13. En afgørelse om annullering eller inddragelse af et rundrejsevisum og de grunde, den hviler på, meddeles ansøgeren ved hjælp af standardformularen i bilag III.

Kapitel III – Administration og organisation

Artikel 9

Administration og organisation

1. Artikel 35-43, artikel 45 og artikel 52, stk. 1, litra a), litra c)-f) og litra h), og stk. 2, i forordning (EU) nr. xxx/201x [visumkodeks (omarbejdning)] finder anvendelse.
2. Medlemsstaterne udarbejder årlige statistikker over rundrejsevisa i overensstemmelse med bilag III. Disse statistikker forelægges for Kommissionen senest den 1. marts hvert år for det foregående kalenderår.
3. De oplysninger om frister for behandling af ansøgninger, der skal fremlægges for offentligheden, jf. artikel 45, stk. 1, litra e), i forordning (EU) nr. xxx/201x [visumkodeks (omarbejdning)], skal også omfatte de frister for rundrejsevisa, der er fastsat i artikel 6, stk. 5, i denne forordning.
4. Som led i det lokale Schengensamarbejde, jf. artikel 46 i forordning (EU) nr. xxx/201x [visumkodeks (omarbejdning)], skal der udveksles kvartalsstatistikker om rundrejsevisa, som der er ansøgt om, som er udstedt, og som der er givet afslag på, samt oplysninger om typer ansøgere.

Kapitel IV – Afsluttende bestemmelser

Artikel 10

Instrukser vedrørende den praktiske anvendelse af denne forordning

Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter operationelle instrukser vedrørende den praktiske anvendelse af bestemmelserne i denne forordning. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 11, stk. 2.

Artikel 11

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af det udvalg, der er nedsat ved artikel 51, stk. 1, i forordning (EU) nr. xxx/201x [visumkodeks (omarbejdning)] (visumudvalget).
2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Artikel 12

Ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen

Artikel 20, stk. 2, i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen affattes således:

"2. Stk. 1 er ikke til hinder for, at den enkelte kontraherende part under ekstraordinære omstændigheder kan forlænge en udlændings ret til at opholde sig på denne parts område ud over 90 dage."

Artikel 13

Ændringer af forordning (EF) nr. 562/2006

I forordning (EF) nr. 562/2006 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 5 ændres således:

a) I stk. 1 affattes litra b) således:

"b) De skal være i besiddelse af et gyldigt visum, hvis dette kræves i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 539/2001*, eller være i besiddelse af et gyldigt rundrejsevisum som defineret i artikel 3, stk. 2, i forordning (EU) nr. xxx/201x af xxx**, en gyldig opholdstilladelse eller et gyldigt visum til længerevarende ophold.

* Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 af 15. marts 2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav (EFT L 81 af 21.3.2001, s. 1).

** Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. xxx/201x af xx.xx.201x om indførelse af et rundrejsevisum og om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenafreden og forordning (EF) nr. 562/2006 og (EF) nr. 767/2008 (EUT L xxx af [...], s. [...])."

b) Stk. 1a affattes således:

"1a. Med henblik på gennemførelse af stk. 1 anses den første opholdsdag på medlemsstaternes område som indrejsedatoen, og den sidste opholdsdag på medlemsstaternes område anses som udrejsedatoen. Ophold, som der er givet tilladelse til i form af et rundrejsevisum, en opholdstilladelse eller et visum til længerevarende ophold, indgår ikke i beregningen af varigheden af opholdet på medlemsstaternes område."

c) Som stk. 3a indsættes:

"3a. Stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse på indrejser i forbindelse med ophold på grundlag af et gyldigt rundrejsevisum."

2) Artikel 7, stk. 3, ændres således:

a) Litra aa) affattes således:

"aa) Hvis tredjelandstatsborgeren er i besiddelse af et visum eller et rundrejsevisum, jf. artikel 5, stk. 1, litra b), skal den indgående indrejsekontrol også omfatte verifikation af visumindehaverens/rundrejsevisumindehaverens identitet og visummets/rundrejsevisummets ægthed ved hjælp af en søgning i visuminformationssystemet (VIS) i henhold til artikel 18 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008***.

*** Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008 af 9. juli 2008 om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (VIS-forordningen) (EUT L 218 af 13.8.2008, s. 60)."

b) Næstsidste punktum i litra ab) affattes således:

"I alle tilfælde, hvor der hersker tvivl om visumindehaverens eller rundrejsevisumindehaverens identitet og/eller visummets eller rundrejsevisummets ægthed, foretages der dog systematisk en søgning i VIS med brug af visummærkatens nummer kombineret med verifikation af fingeraftryk."

c) Litra c), nr. i), affattes således:

"i) kontrol af, at den pågældende er i besiddelse af et gyldigt visum, hvis dette kræves i henhold til forordning (EF) nr. 539/2001, eller et gyldigt rundrejsevisum, undtagen hvis den pågældende har en gyldig opholdstilladelse eller et gyldigt visum til længerevarende ophold. Sådan kontrol kan omfatte søgning i VIS i henhold til artikel 18 i forordning (EF) nr. 767/2008"

Artikel 14

Ændring af forordning (EF) nr. 767/2008

I forordning (EF) nr. 767/2008 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 1 affattes således:

"I denne forordning fastlægges formålet med, funktionerne i og ansvaret for det visuminformationssystem (VIS), som er indført ved artikel 1 i beslutning 2004/512/EF. Der fastlægges betingelser og procedurer for udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om ansøgninger om visa til kortvarigt ophold og rundrejsevisa som defineret i artikel 3, stk. 2, i forordning (EU) nr. xxx/201x af xxx* og om afgørelser, som træffes i forbindelse hermed, herunder afgørelser om, hvorvidt visummet skal annulleres, inddrages eller forlænges, for at lette behandlingen af sådanne ansøgninger og afgørelserne i forbindelse hermed.

* Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. xxx/201x af xx.xx.201x om indførelse af et rundrejsevisum og om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og forordning (EF) nr. 562/2006 og (EF) nr. 767/2008 (EUT L xxx af [...], s. [...])."

2) Artikel 4 ændres således:

a) I nr. 1) tilføjes følgende litra:

"e) "rundrejsevisum", som defineret i artikel 3, nr. 2), i forordning (EU) nr. xxx/201x"

b) Nr. 4) og 5) affattes således:

"4. "ansøgningsskema": det ensartede skema til ansøgning om visum i bilag I til forordning (EU) nr. xxx/201x [visumkodeks (omarbejdning)] eller bilag I til forordning (EU) nr. xxx/201x

5. "ansøger": enhver visumpligtig person i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 539/2001**, som har indgivet en ansøgning om visum, eller enhver person, som har indgivet en ansøgning om rundrejsevisum i henhold til forordning (EU) nr. xxx/201x

** Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 af 15. marts 2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav (EFT L 81 af 21.3.2001, s. 1)."

I artikel 14, stk. 2, tilføjes følgende som litra e):

"e) anmodning om forlængelse fra en rundrejsevisumindehaver, der fortsat opfylder betingelserne."

Artikel 15

Kontrol og evaluering

Senest [tre år efter denne forordnings anvendelsesdato] vurderer Kommissionen anvendelsen af denne forordning.

Artikel 16

Ikrafttræden

1. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.
2. Den anvendes fra [6 måneder efter denne forordnings ikrafttrædelse].
3. Artikel 12 anvendes fra [5 år efter denne forordnings ikrafttrædelse].
4. Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand